

De schaduwman

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

- 1 *Perfekte resten*
- 2 *Perfekte prooi*
- 3 *Perfekte dood*
- 4 *Perfekte stilte*
- 5 *Perfekte misdaad*
- 6 *Perfekte moord*
- 7 *Perfekte wraak*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

De schaduwman

Vertaald door Yolande Ligterink

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6268 2

© 2021 Helen Fields

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Yolande Ligterink

Oorspronkelijke titel *The Shadow Man*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins Publishers

Omslagontwerp Studio Jan de Boer op basis van

het ontwerp van Claire Ward © HarperCollins Publishers Ltd 2021

Omslagillustraties © Jane Morley/Trevillion Images (hoofdbeeld);

© Tim Robinson/Trevillion Images (schaduw van man)

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Caroline Hardman
Grappig, getalenteerd, aardig en (gelukkig)
buitengewoon geduldig

Proloog

Van een afstand leek het pas gedolven graf leeg. Maar voor de vogels, die zo scherp zagen dat ze het minste gekronkel van een worm of gescharrel van een insect opvingen, was in de diepte een oude lijk-kist zichtbaar. Door de tijd was het houten deksel gaan rotten. Door de tijd en door de druk van een tweede kist, die erbovenop had gestaan. Een familiegraf bevat meer herinneringen en meer lichamen dan een rustplaats voor een enkele overledene.

Als de aarde kon spreken, zou dit gat in de grond barsten van de verhalen. Over lichamen die waren gekomen en gegaan. Over hoop en teleurstelling. Over aarde die vaker werd verstoord dan gewenst was voor een rustplaats. Er kwamen maar weinig mensen op deze sombere plek en de schaarse bezoekers hadden zich al jaren niet meer in deze uithoek gewaagd. De begraafplaats was heel oud en in onbruik geraakt. Hij lag buiten de stad, binnen een kring van bomen die spiedende blikken buiten- en de geesten van de doden binnenhield.

Eén man kwam en ging naar believen. Hij bezocht een graf en bracht ook weleens mensen mee. Vaak zat hij in het gras tegen een grafsteen te praten en dan luisterde hij af en toe scherp, alsof hij wachtte op een antwoord. Soms groef hij een kist op en de volgende keer begroef hij die weer. Altijd dezelfde kist. De helft van de tijd moest er een ziel te ruste worden gelegd. Of meer dan een. Maanden

later kwam hij dan weer opdagen om de kist leeg te maken, verse bloemen bij het graf te zetten en de overblijfselen in de kofferbak van zijn auto te leggen, nadat hij ze zorgvuldig had ontkleed en schoongemaakt. De kist sleepte hij tussen de struiken en het gat in de aarde gooide hij dicht.

Op de dagen dat hij hier kwam, zongen de vogels niet. Geen knaagdier rende over het terrein of sprong van de ene boomtak op de andere. De zon verschool zich achter de wolken. De wereld leek te weten dat er meer tranen zouden worden vergoten. Nu stond het bovenste deel van het familiegraf leeg. Het was slechts een kwestie van tijd voor het weer bezet zou worden. De tijd stond hier stil en het ritueel werd herhaald tot het graf weinig meer was dan een draaideur tussen deze wereld en de volgende.

1

Een slapende vrouw, bekeken door een vreemde die zich urenlang had schuilgehouden achter de gordijnen in de overschaduwde erker. Dat was alles. Hij was een spin, stil en geduldig, klaar om toe te slaan en zijn prooi te verdoven. Er zat geen kwaad in. Alleen behoefte. Het witte laken over haar lichaam rees en daalde door de ademhaling van de onbewuste slaap. Als hij drie stappen naar voren deed, kon hij haar aanraken, zijn handen door haar lange donkere haar halen, de sikkel van zijn vingernagel in het kuiltje drukken dat in haar rechterwang verscheen als ze glimlachte. Zijn armen pasten volmaakt om haar lichaam.

In zijn hoofd had hij elk onderdeel daarvan opgemeten. Tweemaal was hij zo dicht langs haar gelopen dat hij haar had aangeraakt, een keer op straat en een keer op het schoolplein. Dat laatste was een risico geweest, maar het was nuttig gebleken. In het begin was hij bang geweest dat de kijkfase saai zou zijn. Hij had het helemaal mis gehad. Zich vertrouwd maken met de levens van zijn uitverkorenen was zuurstof voor hem geworden, en in die periode vervaagde de rest van de wereld.

Hij liet waarderend zijn vingers over de kaptafel naast hem gaan. Geen stof. Geen plakkerige vingerafdrukken van de kinderen. Angela was op-en-top vrouw, moeder en huisvrouw. Haar slaapkamer weerspiegelde het familieleven. Aan de muren hingen foto's.

Een trouwfoto van meer dan tien jaar geleden, met een bruid in de armen van haar bruidegom, in een kuise jurk en met opgestoken haar met een paar losse krullen. Een belofte voor later op de avond, dacht Fergus.

Hij had maanden geduld moeten hebben voor haar man een keer wegging, maar toen had het geluk hem toegelachen. De man had de kinderen – een jongen van zeven en een meisje van vijf – meegenomen voor een nachtje kamperen, om te genieten van de idyllische augustusmaand. Hij kon het niet weten, maar het zou een goede oefening zijn. Na vanavond was hij een alleenstaande ouder, tenzij hij hertrouwde. Fergus kon zich niet voorstellen dat iemand zou proberen Angela te vervangen. Ze was alles.

Elke morgen bracht ze haar kinderen naar school; het jongetje rende of stepte vooruit, terwijl het meisje strak de hand van haar moeder vasthield. Hij vond het fijn om ze samen te zien. Er lag altijd een onuitwisbare glimlach op Angela's gezicht als ze bij haar kinderen was. Hij had haar nog nooit vermoeid of boos gezien. In al die uren en bij al die wandelingetjes waarvan hij getuige was geweest had ze niet eenmaal met haar ogen gerold, gegaapt of tegen de kinderen gesnauwd. Op de foto's aan de slaapkamermuren was ze niet zomaar een ouder, maar ging ze helemaal op in het ouderschap. Hij bestudeerde de foto's nog een laatste keer en prentte ze stuk voor stuk in zijn geheugen. Daar omhelsde ze haar zoon, die een of andere sporttrofee in zijn handen had, en daar maakte ze lachend cupcakes met haar dochter, stralend van liefde. En daar waren ze als gezin aan het fietsen en stonden ze even stil terwijl een voorbijganger een foto van hen maakte, een toonbeeld van samenzijn.

Fergus was eerder in die slaapkamer geweest. Hij had dingen uit haar huis meegenomen. Een zijdezacht hemd uit de wasmand. Een lippenstift uit haar handtas. Afgesneden teennagels uit de badkamer, waarop nog de kleur van haar nagellak te zien was. Een heel stuk van zijn eigen slaapkamer was aan haar gewijd en hij had ook een dossier. Op papier, niet digitaal. Hij was ziek, niet stom. Com-

puters konden gehackt worden. De informatie die hij had verzameld kwam uit de echte wereld. Haar geboortedatum en trouwakte waren verkregen uit officiële registers. Hij wist waar ze boodschappen deed, bij welke dokterspraktijk ze patiënt was, wie haar vrienden waren. Zijn inspanningen hadden een tijdlijn met een accurate weekindeling opgeleverd.

Haar afvalbak was een eindeloze bron van informatie geweest. Ze kocht zelden kant-en-klaarmaaltijden of bewerkte producten, maar gaf de voorkeur aan vers fruit en verse groente. Er waren geen tijdschriften, maar af en toe werd een krant hergebruikt. Angela kocht liever stukken dan vloeibare zeep. En ze slikte de pil. De lege strip van de vorige maand zat ook in zijn dossier. Er waren geen plannen voor nog meer kinderen, in elk geval voorlopig niet. Ze was tevreden.

Hij sloop dicht naar het bed toe en snoof haar geur op. Ze was in bad geweest voordat ze zich tussen de lakens had laten glijden. Hij was lang daarvoor al in het huis geweest. Het was gemakkelijker om haar elk raam en elke deur te laten controleren, zodat ze zich op haar gemak voelde en geloofde dat alles wat haar kwaad kon doen zich veilig buiten het huis bevond. Terwijl zij in het stomende water had liggen weken en haar huid had laten strelen door de lavendelbubbels, had hij ervoor gezorgd dat alle gordijnen dicht waren en had hij de sleutels uit de achterdeur gehaald. Het had geen zin om risico's te nemen. Als ze bang werd of hem wist te verrassen en op de vlucht sloeg, mocht ze het pand niet kunnen verlaten.

Toen alles veilig was, was hij voor de badkamerdeur gaan zitten luisteren naar haar geneurie. Hij had zich voorgesteld hoe ze het lichtgroene washandje langs haar armen, haar benen, tussen haar borsten door en langs haar nek haalde. Hij had afgewacht terwijl zij het boek las dat hij op een pasgewassen handdoek en haar badjas op haar bed had zien liggen. Toen hij aan het gekletter van water had gehoord dat ze was gaan staan, was hij verhuisd naar de erker, achter de gordijnen, en hij had zich erop geconcentreerd heel

zachtjes adem te halen en heel stil te blijven staan. Er stonden ramen open in de slaapkamer, zodat er wat koelere nachtlucht naar binnen kon komen, en hij was van plan geweest die dicht te doen als ze eenmaal vast in slaap was. Als ze gilde, zouden de burenhet anders misschien horen. Dat kon Fergus niet toestaan.

Nu lag ze vlak voor hem. Er was zoveel hard werk voorafgegaan aan dit moment dat hij bijna niet wilde dat het voorbij zou gaan. Tot hij in de spiegel keek. Die hing tegenover het raam en weerspiegelde Angela's mooie gezichtje op het kussen en de man die zich over haar heen boog. Terwijl haar haar glansde van gezondheid, werd zijn kortgeschoren haar voortijdig grijs en werd het dunner dan draaglijk was voor iemand van achter in de dertig. Zijn ogen waren bleek in het schaarse licht van de straatlantaarn achter de gordijnen, maar hij kon de waterige blauwe tint nog steeds onderscheiden, omgeven door rode rimpels. Het was zijn huid die het echte verhaal vertelde. Een groenige tint wit. Wasachtig, bleek, hulpbehoevend.

Fergus Ariss was stervende.

De tijd die hij nog had, hoelang ook, was onvoldoende om alles te doen. Hij had graag willen reizen. Toen hij in de twintig was, had hij een wereldkaart aan zijn muur gehad. Het idee was om elke keer dat hij op reis was geweest een stuk van de kalkachtige verf weg te schrapen. Een schoolreis naar Frankrijk had één land buiten de grenzen van het Verenigd Koninkrijk opgeleverd en daarna was het vrijgezellenweekend van een vriend in Amsterdam gevolgd. Hij had altijd eens naar de Verenigde Staten willen gaan. Peru willen verkennen. De Chinese Muur was zijn ultieme bestemming geweest. Nu moest hij al zijn laatste wensen in Schotland zien te vervullen. Zelfs de grens was in dit stadium te ver voor hem.

Zijn lichaam had hem in de steek gelaten. De dokters konden niets meer doen, ook al bezwoeren ze hem nog zo hard om hen te laten helpen. Hij rook de rotting van zijn eigen lichaam. Geen kruid of specerij kon de smaak van de dood in zijn mond verhullen. Er wa-

ren pijn en verdriet, maar ook momenten van helderheid, waarin hij begreep dat de dood een verlossing zou zijn. Een maandenlange behandeling in het ziekenhuis was niet de oplossing. Het leven verlengen zonder te letten op de kwaliteit daarvan was niet meer dan langzaam vervagen. Hij wilde niet verder vervagen dan nu al gebeurd was. Hij wilde zich met geweld een weg banen naar het hiernamaals. Maar er was zo weinig tijd en nog zoveel te doen. Te beginnen met Angela.

Hij sloop om het voeteneind van het bed heen, trok zijn schoenen uit en schoof voorzichtig op de matras. Er trok een glimlach over Angela's gezicht toen zijn lichaam zich naar het hare voegde. Hij paste achter haar als een puzzelstuk en ze fluisterde iets toen hij zijn arm over haar middel liet glijden, zijn gezicht zachtjes in haar nek duwde en de geur van haar shampoo opsnoof. Ze was zo warm in zijn armen. Zo zacht. Zo voor hem bestemd.

Toen werd ze wakker; ze haalde zo plotseling adem dat Fergus' borst van haar rug werd geduwd en alle spieren in haar lichaam verstrakten. Ze kwam met een ruk overeind, maar hij was er klaar voor. De arm die om haar heen lag verstrakte en hij trok haar weer tegen zich aan. Zijn vrije hand gleed onder haar hals door en over haar mond.

'Het is goed,' fluisterde hij. 'Angela, je moet me vertrouwen. Ik ben hier niet om je pijn te doen.'

Ze probeerde met haar hielen tegen zijn scheenbenen te schoppen, maar werd gehinderd door het laken. Fergus legde zijn rechterbeen over haar beide benen. Haar adem was warm en vochtig in zijn hand en haar hoofd was dat van een wild beest en schoot fel van links naar rechts. Hij wachtte af. Dit was allemaal voorzien. Hij had het scenario honderden, misschien wel duizenden keren in zijn hoofd afgespeeld. In zijn zak zat een zakdoek en daarop zat een zorgvuldig afgemeten dosis chloroform. Er waren dingen die hij met Angela wilde doen en dan mocht ze niet tegenstrubbelen. Ze moest ongerept blijven.

‘Laat het gaan,’ zei hij. ‘Ik weet dat je bang en in de war bent, maar ik heb je uitverkoren.’

Angela kromde haar lichaam, schoof haar mond met een ruk naar zijn vingers en beet. Fergus probeerde grip op haar te houden, maar zijn hand liet hem in de steek. Zijn vingers schoten recht en zijn pols boog naar achteren, zodat Angela genoeg ruimte kreeg om haar hoofd naar voren te bewegen en met een ruk tegen Fergus’ gezicht te slaan. Haar achterhoofd bleek een geducht wapen en Fergus’ neus werd van tussen zijn ogen tot onder de brug gebroken. Het kussen werd bezoedeld door een massa bebloed haar. Hij zag niets en zijn gezicht was een masker van pijn. Alleen zijn rechterarm en been bleven stevig liggen waar ze lagen en hielden haar op haar plek. Ze spuwde en er landde iets warmes en zachts op de hand waarmee hij haar tegen het bed drukte. Het was een stuk van zijn vinger, besepte hij toen hij haar op haar rug rolde en zijn lichaam over haar heen schoof voor ze kon proberen te ontsnappen.

‘Het is al goed, laat me je helpen,’ zei hij zacht.

Sappige bloeddruppels spatten uiteen op haar gezicht. Angela begon te huilen.

‘Ik ben niet boos. Niet huilen,’ zei Fergus.

Met zijn rechterhand haalde Fergus de zakdoek uit zijn zak en hij legde zijn linkeronderarm stevig over haar borstbeen. Ze hijgde. ‘Alsjeblieft, niet doen...’

‘Ik doe je geen pijn, Angela. Waarom zou ik? Ik ben je ware liefde.’

Hij drukte de zakdoek tegen haar lippen. Een katoenen kus in het donker. Angela’s heupen bonkten tegen hem aan en hij stelde zich een ander bed voor, waarin zij hem vasthield en wilde dat hij op haar kwam liggen.

Haar hoofd boog naar achteren. Ze deed haar best om te vechten, maar zijn wil om haar te onderwerpen was sterker dan die van haar om vrij te zijn. De wanhoop had hem bijgeschaafd en een bijzonder beest van hem gemaakt. Hij rook haar tandpasta, een veld wilde munt. De diamanten in haar ogen vormden een grotere schat

dan hij ooit had gedacht te bezitten.

Toen vloog de lamp van het nachtkastje in een boog door de lucht. Als hij aan was geweest, zou hij een regenboog van licht hebben achtergelaten. Hij zag hem komen, maar wist meteen dat het te laat was om hem te ontwijken. De lamp maakte contact met zijn jukbeen en de aardewerken voet viel in scherfjes uiteen, die zich in zijn huid nestelden.

Angela begon zich feller te verzetten toen Fergus door de klap opzijboog. Zijn hoofd leek wel een wespennest door de verwondingen aan zijn neus en wang. Het belangrijkste was om de zakdoek over haar mond te houden tot ze sliep, maar zijn hand trilde en hij zag opeens twee Angela's, geen van beiden erg duidelijk. Zijn hand had hulp nodig om druk op de zakdoek te houden en hij duwde zijn voorhoofd ertegenaan, zodat de kracht werd verdubbeld en hij even zijn ogen dicht kon doen. Als hij nu het bewustzijn verloor, was het allemaal voorbij. Als ze onder hem uit wist te komen, was het gedaan. Alles wat hij wilde en de korte tijd die hij nog had zouden in rook opgaan.

Ze sloeg hem met haar vuist. Hij moest haar in bedwang zien te houden tot ze zich overgaf.

Met een laatste krachtsinspanning wrikte Fergus zijn lichaam een paar centimeter omhoog en liet het toen met zijn volle gewicht op haar ribbenkast vallen. Hij greep haar pols met zijn vrije hand en haar vingertoppen krabden zwakjes over zijn knokkels. Het bed was nat, besepte hij. Zijn knie lag op een vochtige, warme plek. Dat was prima. Een succes, zelfs. Ze ontspande zich. Gaf zich over. Zijn hele hoofd zoemde en brandde en er sloeg een golf van misselijkheid door hem heen. Fergus liet haar hand uit zijn greep glijpen toen de wereld in pixels uiteenviel en vervaagde. Zijn lichaam bedekte het hare als een deken en de zakdoek, zijn hand en uiteindelijk zijn voorhoofd lagen op haar mond, maar Fergus kon niet langer vechten tegen de bewusteloosheid.

Was het mogelijk dat de dood hem zoveel eerder kwam halen

dan hij had verwacht? Fergus ademde diep in en probeerde uit alle macht de pijn te bedwingen en dit moment met Angela vast te houden, maar in zijn hoofd draaide een draaimolen meedogenloos rond en hij kon niet van haar afkomen, kon zijn hoofd niet optillen of zijn hand van haar mond halen, al had zijn leven ervan afgehangen.

Angela's lichaam schokte onder hem.

Hij kon niet van haar afkomen.

Angela haalde bibberig en fluitend door haar neus adem terwijl de chemische stof voor haar mond zijn magische uitwerking deed gelden.

Hij kon niet van haar afkomen.

De laatste adem die hij haar hoorde uitstoten, was een onmenselijk gereutel. Hij verlangde ernaar haar te troosten, haar te zeggen dat het hem speet. Hij had zoveel met haar willen doen en het was allemaal afschuwelijk verkeerd gegaan. Nu moest hij opnieuw beginnen. En eerst moest hij een nieuwe vrouw vinden.

2

De nacht was van haar. De kleuren van de dag waren vervaagd en te midden van de grijstinten was ze eindelijk gelijk aan de mensen om haar heen. Connie Woolwine liep het imposante Balmoral Hotel uit, stak de weg over en liep naar Leith Walk. Het was middernacht en de hitte steeg nog op van de straten van Edinburgh. De laatste pubs gingen dicht. Ze hoorde zowel gezang als gesnik onder de kroeglopers, afhankelijk van hoe dronken ze waren. Met alleen de sleutelkaart van haar hotel in de ene zak van haar spijkerbroek en haar telefoon in de andere liep ze langs de mensen. Ze genoot ervan haar benen te strekken na de lange vlucht en van het gevoel van vrijheid dat ze kreeg nu ze kon opgaan in een vreemde stad.

Het was haar eerste reis naar Schotland. De eerste zes uur zaten erop. De gebouwen straalden zoveel geschiedenis en architecturale perfectie uit dat ze eerder tevoorschijn leken getoverd dan gebouwd. De lampen in de hoge gebouwen wierpen bewegende beelden op de drukke straten. Het was een menselijke smeltkroes, die haar een beetje aan Boston in Massachusetts deed denken. Toen ze linksaf Union Street in liep, verwonderde ze zich erover hoe veilig de stad aandeed. Iedereen die hier woonde was vierentwintig uur per dag getuige van wat er om hem heen gebeurde. Alles was met elkaar verbonden. Het centrum van Edinburgh was net een menselijk lichaam; elke straat was een ader en er waren maar heel

weinig buurten waar alleen bedrijven of winkels waren. Het was een stad waarin je kon wonen in plaats van er alleen maar te zijn.

Haar gedachtegang werd onderbroken door gefluit en ze keek om naar de man van wie dat onwelkome compliment afkomstig was. Toen ze oogcontact maakte met degene die belangstelling had getoond, werd ze meteen omringd door andere mannen. Een wolk van alcohol dampen drong haar neus binnen; ze ademde de geur in van bier en goedkope sterkedrank in de magen van twintigjarigen die kennelijk een hoop dronken illusies koesterden.

‘Ben je hier alleen, schat?’ riep de man die gefloten had.

Zijn accent was eerder Engels dan Schots. Ze was vaak genoeg in Londen geweest om de klanken van het East End te herkennen.

‘Ik heb een afspraak. Neem me niet kwalijk.’ Ze hield het luchtig, maar de klank van haar stem was kil en ze probeerde een stap naar voren te doen.

‘Een Amerikaanse. Dat had ik kunnen weten met zo’n kont. Zo strak zie je ze niet vaak waar wij vandaan komen.’

Hij kwam onhandig naar voren en Connie ging opzij en zette haar schouder tussen twee van zijn vrienden om uit de kring te komen.

‘Doe niet zo lullig. We maken maar een geintje,’ zei een van zijn vrienden nog.

Ze rolde nog net niet met haar ogen en liep door.

‘Die stomme teef kan niet tegen een grapje,’ hield hij vol toen ze niet reageerde.

Ze bleef recht voor zich uit kijken en zorgde ervoor niet sneller, maar ook niet langzamer te gaan lopen.

‘Je denkt zeker dat je beter bent dan wij, hè?’

Zijn rechterhand rustte een seconde op haar rechterbil, maar ze greep hem meteen bij de pols, draaide zich snel om en zette haar duimnagel hard en diep in de nagelriem van zijn wijsvinger. Connie liet hem los toen hij een luide kreet slaakte, naar achteren sprong en zijn hand vastpakte.

‘Ze heeft me verdomme getaserd of zo. Shit.’ Met tranende ogen klemde hij zijn hand tegen zijn buik.

Connie bleef staan.

‘De pijn is al weg,’ zei ze. ‘Die blijft alleen zolang er druk wordt uitgeoefend. Jij viel me aan en dan mag ik mezelf verdedigen. Ik loop nu de straat uit en jullie doen er verstandig aan me niet te volgen. Ik heb de neiging nogal fel te reageren als iemand me aanraakt. De volgende keer zul je het langer voelen.’

Er werd geschuifeld en gedempt gevloekt, maar niemand leek er happig op om haar nog langer lastig te vallen. Connie knikte, draaide zich om en liep verder naar Gayfield Street. Ze werd verwacht in het park in Gayfield Square en ze wilde de man niet laten wachten.

Ze hield een normaal tempo aan. Rennen was geen goed idee. Het was nooit verstandig om angst te tonen. Opdringerige mannen waren poema’s; dat was haar uitgelegd bij de cursussen zelfverdediging die ze had gevolgd toen ze begin twintig was. Je kon een poema wijsmaken dat je niet geschikt was als lunch als je bleef staan waar je stond, jezelf groot maakte en hem recht aankeek. Als je je omdraaide, wegrende of zwakte toonde, was je een voorgerecht op pootjes. Ze liet zich nog maar zelden intimideren door mannen met een teveel aan testosteron. Dronken idioten sloegen alleen maar wild om zich heen. Het was veel moeilijker om je te verweren tegen ijskoude zelfbeheersing.

Connie ging een hoek om en zag dat het woord park nogal overdreven was. Het gras was verdroogd door de uitzonderlijke hitte. Er stonden een paar verloren bankjes en om het stukje groen dat midden in de rechthoek van gebouwen was uitgespaard stonden bomen, maar meer stelde het niet voor. Overal langs de rand stonden geparkeerde auto’s en de omringende gebouwen hadden vrij uitzicht op elke vierkante meter. Ze zou hier niet ontspannen een boek kunnen lezen of kunnen picknicken met een vriendin. Het was eerder een doorloop dan een plek om te verpozen.

‘Staat u op iemand te wachten?’ vroeg een man.

Hij stond vlak achter haar en was met zijn bijna twee meter een kop groter dan zij.

‘Wist u dat ik het was of zegt u dat ’s nachts tegen alle vrouwen? Daar kon u nog weleens problemen mee krijgen.’

‘God, ja, stom van me. Ik had mezelf gewoon moeten voorstellen. Ik ging er gewoon van uit...’

‘Het geeft niet.’ Ze stak hem een hand toe. ‘Inspecteur Baarda, nietwaar?’

Hij was achter in de veertig, een lange man met bruine krullen, brede schouders en het lijf van een voormalige sporter die de laatste tijd niet meer zoveel zin had om te trainen.

‘Oké.’ Hij schudde haar enthousiast de hand. ‘En u bent doctor Woolwine.’

‘Connie,’ zei ze. ‘Laten we verder lopen.’ Ze liet zijn hand los en liep de weg op, terwijl ze om zich heen keek. ‘Zo te zien hangen hier niet veel camera’s ondanks al die gebouwen. Is de politie al iets te weten gekomen?’

‘Weinig waar we iets aan hebben. De zon ging op 20 augustus onder om achtendertig minuten over acht. Elspeth Dunwoody is verdwenen rond halftien. Ze is gezien toen ze om vijf over negen vanuit een andere straat het park in ging en haar auto is om vierentwintig minuten over negen twee straten verderop vastgelegd op camera. Daarna hebben we niets meer. De meeste camera’s staan gericht op deuren en de stoep. Er zijn beelden van veraf waarop ze in haar auto stapt, maar niets van dichtbij.’

‘Heb je de beelden gezien?’ Connie stond midden op een parkeerplek en draaide een rondje om foto’s te maken met haar telefoon.

‘Nog niet. Ik ben vanmiddag pas uit Londen gekomen. Ik heb me gemeld bij het team Zware Misdrijven, het dossier doorgekeken en ingecheckt in mijn hotel, en daarna ben ik hierheen gekomen. Neem me niet kwalijk, ik had eerst de beelden moeten bekijken. Slordig van me.’